Buschgart op zulk een rare bruiloft ja en amen zal zeggen ?"

„U kent den generaal niet, en u kent Hedwig niet, grootmoeder. Hij zal zijn toestemming tot het huwelijk niet terugnemen, en Hedwig is bovendien meerderjarig."

De oude barones meende twijfelend: „Ik kan mij weliswaar niet goed voorstellen, hoe dat zal gaan maar ik ken ten slotte de tegenwoordige zeden te weinig. Mijnheer Von Buschgart moest 't eigenlijk een groote eer vinden dat zijn dochter een Baronesse Heinersdorff wordt."

Hij antwoordde lachend:

„Dat is heelemaal onjuist, grootmoeder. Ik mag blij zijn wanneer Hedwig mij neemt. Zij is duizendmaal beter en meer waard dan ik."

„Ik hoop dat je zulke smakelooze dingen alleen aan mij vertelt en niet aan je meisje!"

„O neen, ik zeg het ook aan Hedwig, zoo dikwijls ik kan."

De grootmoeder verklaarde afkeurend:

„Nu, dat zal een mooi huwelijk worden!" Daarna zweeg zij een tijdlang hardnekkig en overlegde.

Eindelijk zeide zij vastbesloten: „Geloof mij, mijn jongen, zoo gaat 't toch niet. Je moet een of anderen vorm vinden om met den ouden ezel tenminste uiterlijk de diplomatieke betrekkingen weer aan te knoopen. Dat heeft immers verder in 't geheel niets te beteekenen. Wij staan ook tegenover Rusland in vriendschappelijke betrekkingen."

„Dat is louter onzin! Ik kan niet naar een generaal gaan en zeggen: Pardon, generaal, ik ben heusch geen lafaard. Mijn woord van eer!"

„Dat verlangt ook niemand."

„Maar wat dan?"

Zij antwoordde nadenkend: „Wanneer je inderdaad zoo veel gelegen is aan het meisje, zal ik ook iets voor je doen. Ik ben weliswaar sedert een paar honderd jaar niet van Heinersdorff weggeweest, maar jou ter wille zal ik naar Weenen reizen."

„Waarvoor?"

„Ik zal naar meneer Von Buschgart gaan en hem mijn meening zeggen."

„Om 's hemelswil niet!" riep Heinersdorff verschrikt.

„Je kunt je op mij verlaten, jongen. Ik zal den goeden generaal overtuigen dat er geen Heinersdorff bestaat die een lafaard is. Een uur later zal hij je zijn verontschuldiging aanbieden, daarvoor steek ik mijn hand in 't vuur."

Heinersdorff zeide lachend:

„Dat moet volstrekt niet gebeuren, grootmoeder. Zooals ik u ken ransel u elkaar binnen tien minuten af."

„Ik zal hem heel kalm mijn meening zeggen."

„Neen, neen, dat gaat niet. U zoudt alles bederven."

De barones antwoordde een weinig beleedigd:

„Goed, zooals je wilt. Ik had je alleen van dienst willen zijn."

Hij dacht even na:

„U zoudt mij echter een anderen vriendschapsdienst kunnen bewijzen, grootmoeder."

„En?"

„U moet op de bruiloft met mij naar Weenen reizen."

„Als garde of om je te bewaken?" — „Neen, dat niet," lachte hij, „maar het is heel goed als er iemand van mijn familie bij is. U kunt de moeilijkheden overbruggen."

„Ik doe wat je wilt. Voor jou reis ik zelfs naar Weenen."

„Ik dank u hartelijk, grootmoeder."

Zij besloot:

„Maar na de bruiloft zal ik den generaal mijn meening zeggen!"

Hedwig Buschgart schreef zeer dikwijls. Het waren dappere brieven, die niets van haar leed en haar zorgen verrieden. Zij schreef niets over de trieste, eindelooze avonden die zij in het huisje te Hietzing doorleefde. De generaal zat zwijgend en hield de courant in de handen zonder te lezen. Hij staarde onafgewend zijn geliefde dochter aan, die het bleeke gezicht diep over haar borduurwerk gebogen hield.

Hij wilde haar iets troostends zeggen, maar hij kon het niet. Hij wilde vragen:

„Wat moet het nu worden met jou en Heinersdorff?"

De domme trots hield zijn tong gebonden. Hij zweeg en zag met klimmenden angst hoe bleek en smal de dochter werd. Hij beproefde haar afleiding te geven. Hij bracht uitnoodigingen en biljetten voor den schouwburg of voor concerten mee.

Zij weigerde die:

„Ga maar alleen, vader. Ik ben niet in de stemming."

Dikwijls, wanneer het zwijgen 's avonds ondraaglijk werd, verzocht hij haar te spelen. Ze legde gehoorzaam haar werk op zijde en ging aan de piano zitten.

„Wat zal ik spelen, vader?"

„Wat je maar wilt kind."

Ze speelde dan altijd Grieg. Haar geheele smart en haar bitter leed legde zij in haar spel, dat hem toe scheen als een zwijgende aanklacht. Generaal Buschgart begon Grieg te haten.

Eens vroeg tante Klara in een brief wanneer de bruiloft zou zijn. De generaal las den brief en schoof hem Hedwig zwijgend toe. Zij las hem vluchtig door en gaf hem zonder iets te zeggen aan haar vader terug.

BEUKENLAAN. *(foto R. Tepe).*
toegang gevend tot het landgoed „De Poll" te Voordt (G.)

Heinersdorff wist niets van dezen zwijgenden strijd. De brieven die hij ontving waren niet al te vroolijk of opgeruimd, maar toch niet verontrustend of hopeloos. Hedwig had immers waarlijk geen reden om te juichen of vroolijk te zijn. Hij informeerde eens of hij ook naar Weenen zou komen. Zij schreef terug dat hij zijn bezoek liever maar moest nalaten. „Wacht tot den herfst, liefste. Het is beter zoo. Wij kunnen toch niet samen zijn, zooals het zou moeten. Het is voor mij een neerdrukkend gevoel om 's avonds in het geheim het huis te moeten uitsluipen om met jou, lieveling, in een andermans tuin een paar woorden te kunnen spreken. Wanneer je dan weer van me gaat, voel ik dat dubbel zwaar. Laten wij tot den herfst wachten. Dat duurt zoo lang niet meer. De vlier bloeit reeds."

Heinersdorff bleef op zijn kasteel. Hij reed veel, maakte bezoeken bij de buren, op regendagen las hij in de oude Kronieken die in de bibliotheek waren, en later wijdde hij ook eenige aandacht aan het landbouwbedrijf, maar alles wat hij deed geschiedde zonder de rechte lust of vreugde. De vroolijkheid der eerste dagen was verdwenen. Een doffe, kwellende angst zat hem in het hart en drukte hem neder.

Op een ochtend, het was reeds Juni, vroeg de grootmoeder hem aan het ontbijt:

„Zeg me nu eens, jongen, wat heb je eigenlijk? Je loopt rond als of de kippen je al het brood hebben opgegeten."

„Onzin," bromde hij.

„Neen, geen onzin. Je eet niets; je drinkt niets; je lacht niet. Wat beduidt dat?"

„Ik ben ook wel 'n beetje landerig, grootmoeder," antwoordde hij ongeduldig.

„Ik geloof dat je je hier verveelt."

„Volstrekt niet."

„Jawel," hield de grootmoeder vol. „Je verveelt je. Dat begrijp ik eigenlijk heel goed. Je hebt niets te doen. Zenuwachtig ben je ook, zooals iedere rechtgeaarde bruigom, en je verlangt toch ook naar je generalen staf."

„Praat me niet zulke dingen in 't hoofd, grootmoeder."

„Ik zal je een raad geven, George," zeide de verstandige oude vrouw.

„Nu?"

„Ga op reis! Dat zal je verstrooien en je door den saaien zomer helpen."

„Waarheen moet ik dan reizen?" vroeg hij norsch.

„Reis naar Oostenrijk!"

„Naar Oostenrijk?"

„Ja," antwoordde de grootmoeder, „maak een ontdekkingstocht door Oostenrijk. Ken je je vaderland dan? Neen! Welnu, vooruit dan!"

„Ik moet er nog eens over denken," antwoordde hij ontwijkend en stond van tafel op.

's Avonds zeide hij:

„Je hebt gelijk, grootmoeder!"

„Ik heb altijd gelijk."

„Ik zal op reis gaan."

„Bravo!"

„Dat zitten en wachten tot den herfst is mij ondraaglijk!" riep hij.

„God zij dank dat je 't zoo goed inziet."

„Ik zal een paar maanden door Oostenrijk trekken en in September direct naar Weenen gaan. Dan kom ik terug en haal u voor de bruiloft."

Zij zong vroolijk: „Treulich geführt . . . ."

Hij glimlachte.

„Dat je nu toch ook eens je mond vertrekt! Ik geloofde al dat je het lachen heelemaal had verleerd, jou domme jongen."

Zij riep overmoedig:

„Frans, zeg aan Poldi dat zij twee flesschen boven brengt van den wijn die . . . ." De bediende vulde eerbiedig aan:

„In den hoek rechts. Ik weet 't al barones!"

„Vooruit dan. Looppas!" riep de grootmoeder.

„Vandaag drinken wij ons een kleinen afscheidsroes," lachte zij met flikkerende oogen. „Zonder pardon of tegenstand en morgen gooi ik je de deur uit. Begrepen?"

Hij zeide met bewondering:

„Ik wilde dat ik zoo jong als u was, grootmoeder."

Den volgenden dag vertrok hij. Het was een wondermooie, als in zijn jeugd zoo heerlijke reis zoo zonder plan of doel, op goed geluk. Hij had een gevoel van onbekende vrijheid toen hij in den trein zat. Alles wat hem in Altheinersdorff bedrukt had en zijn gemoed versomberd, was weggewaaid. Wolkenloos was de hemel en de toekomst hoopvol. Voortdurend zongen de wielen in de maat: nu begint het reizen! De leeuweriken, de bergen, de telegraafdraden, alle zongen: nu begint het reizen!

In Salzburg verliet hij den trein.

De klokken begroetten hem met zilver-heldere klanken en vervulden zijn hart met vreugde.

De Dom knikte hem vroolijk toe en de oude fonteinen ruischten luider. Des namiddags beklom hij langzaam en vroolijk gestemd den Kapucijnerberg. Het was een lichte dag vol zonneschijn. Voor het kleine houten huisje, waarin Mozart de Zauberflöte gecomponeerd had, hield hij stil en nam eerbiedig zijn hoed af. Mozart! Hij zag Hedwig vóór zich, die de viool onder de kin hield. Hoe edel en vroolijk stond haar gelaat! Hij zond innige wenschen aan zijn geliefde. Verder ging hij, door het hooge woud naar het Francisci-slot.

(Wordt vervolgd).